

Γκάλμπρειθ και «σχέδιο X», υλικό για προανακριτική

Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ του βιβλίου του Τζέιμς Γκάλμπρειθ ήταν ο καλύτερος ε-ορτασμός για την πρώτη μαύρη επέτειο από το δημοψήφισμα που σημάδεψε το ακραίο χαμηλό στην παρακμή της τέταρτης ελληνικής Δημοκρατίας. Στον κ. Γκάλμπρειθ χρωστούμε χάρη. Πρώτα από όλα, γιατί εργάστηκε για τη χώρα μας, χωρίς να υπάρχει κανένα στοιχείο ότι λάμβανε για αυτό υλική αμοιβή - πέραν της ικανοποίησης που προσφέρει

γράφει ο
ΦΟΙΒΟΣ ΚΑΡΖΗΣ
fkarzis@gmail.com

σε έναν διαπρεπή ακαδημαϊκό η εμπλοκή σε μια πολιτική περιπέτεια, στην οποία ειλικρινά πίστευε. Αλλωστε, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο κ. Γκάλμπρειθ δεν ήρθε να μας επιβάλει την παρουσία του και να δώσει με το ζόρι τις συμ-

βουλές του. Αντίθετα, προσεκλήθη και υπήρξε σύμβουλος δύο κυβερνήσεων στην Αθήνα - πρώτα του Γιώργου Παπανδρέου και, με ένα διάλειμμα τριών ετών, επανήλθε ως βασικός σύμβουλος της κυβέρνησης Τσίπρα. Δεν είναι, βέβαια, σύμπτωση ότι πρόκειται για δύο πρωθυπουργούς που χαρακτηρίζονταν για τα αντιευρωπαϊκά τους αισθήματα, την αδυναμία κατανόησης των ευρωπαϊκών συσχετισμών και την πρόθεση σύγκρουσης με τους Ευρωπαίους εταίρους.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ, όμως, η μόνη οφειλή μας προς τον γιο ενός κορυφαίου στην ιστορία της οικονομικής σκέψης, που και ο ίδιος είναι μια σημαίνουσα ακαδημαϊκή προσωπικότητα. Επειδή δεν έχει τίποτα να κερδίσει και τίποτα να φοβηθεί, μας εξήγησε τι ακριβώς συνέβαινε στη χώρα μας χωρίς την εξουσιοδότηση των πολιτών, αλλά και γιατί ακριβώς όταν ζητήθηκε και δόθηκε η λαϊκή νομιμοποίηση στον πολιτικό παραλογισμό αυτός δεν μεταγράφηκε σε πολιτική πράξη και παρέμεινε για άλλους στον χώρο της φαντασίωσης και για την κυβέρνηση στον χώρο της πολιτικής επικοινωνίας. Το «σχέδιο X», που προετοιμάστηκε και υποβλήθηκε, είναι εύλογο ότι έπεισε τον κ. Τσίπρα πως πρακτικά δεν υπήρχε ούτε σχέδιο X, ούτε plan B, παρά μόνο το σκληρό δίλημμα της πραγματικότητας. Πως, δηλαδή, η επιλογή ήταν ανάμεσα στην πλήρη υπαναχώρηση, την ταπεινωτική συνθηκολόγηση και τον πολιτικό χειρισμό της από τη μια και στη βίαιη μετάπτωση της Ελλάδας σε μια αχαρτογράφητη κατάσταση μεταξύ ανεπτυγμένου και Τρίτου Κόσμου από την άλλη. Ο κ. Τσίπρας κατανόησε γρήγορα πως οι πεπτωκότες άγγελοι είναι κυρίως πεπτωκότες και δευτερευόντως άγγελοι, και ως τέτοιοι πετούν με ελικόπτερα από τις στέγες.

ΕΠΟΜΕΝΩΣ, προχώρησε στο μικρότερο κακό, που ήταν η γελοιοποίηση της ψήφου που ζήτησε, και έκτοτε εφαρμόζει με επιτυχία την τακτική της υπερήφανης μετονομασίας μετρήσιμων πανωλεθριών σε θριαμβευτικές «νίκες της Δημοκρατίας». Στο πλαίσιο αυτό, κυβερνητικά στελέχη διαβεβαιώνουν για την πρώτη επέτειο του δημοψηφίσματος ότι το φέρουν υπερηφάνως και «θα το ξαναέκαναν». Η διατήρηση μιας λαϊκής και εκλογικής βάσης για το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ και τους εταίρους του των ANEL εξαρτάται αποκλειστικά πια από την επιβίωση αυτού του οχλήματος, διακρύψεις, μεταστροφή, εφαρμογή πολιτικής διαμετρικά αντίθετης από εκείνη που είχε εξαγγελθεί, όρκοι πίστης στις αρχικές διακρύψεις και επιμονή στις ιδεολογικές αρχές, που δίνει την αναγκαία ανοχή ακριβώς για την παραβίασή τους. Ποιος είπε ότι η λογική είναι το κυρίαρχο στοιχείο στην πολιτική; Αν ήταν, άλλωστε, τα κόμματα της αντιπολίτευσης θα είχαν ήδη ζητήσει τη σύσταση όχι εξεταστικής, αλλά προανακριτικής βέβαια επιτροπής της Βουλής για τη διερεύνηση όσων προετοιμάζονταν υπό τον σεμνό τίτλο «σχέδιο X» και ισοδυναμούσαν πλήρως με σχέδιο κατάλυσης του πολιτεύματος.